

den for en speciel kategori – som er enten gratis eller overtakseret.

Ud over de ovenfor nævnte to nummerkategorier er der, som beskrevet i bemærkningerne til § 25, i den gældende nummerplan afsat en særlig nummerserie (70-nummerserien), der kan anvendes, hvor den slutbruger, som ønsker at få videretildelt et abonnentnummer, ønsker, at andre slutbrugere, der ringer op til nummeret, betaler en ensartet takst, uanset hvor i landet de ringer fra. Dette kan f.eks. ske i form af, at de altid kun betaler det pågældende teleselskabs lokal-takst, landstakst eller lignende (typisk ved, at den slutbruger, der har fået videretildelt nummeret, selv betaler den del af prisen for opkaldet, der ikke betales af den kaldende slutbruger.) Den pågældende form for abonnentnumre benævnes også numre med »split charge«, hvor overtakserede numre (90-nummerserien) giver mulighed for, at den kaldte abonnent modtager en del af den minutbaserede betaling, som den abonnent, der kalder op, betaler til teleudbyderen, er 70-numrene således i modsætning hertil baseret på, at den kaldte abonnent (indehaveren af 70-nummeret) betaler, og dermed medfinansierer, dele af den minutbaserede pris for opkaldet. 70-numre giver derimod ikke mulighed for, at den kaldte abonnent modtager en del af betalingen for kaldet. Dette er som nævnt alene muligt inden for de særlige overtakserede nummerserier reguleret i § 27, stk. 1, nr. 2, og kortnumre som nævnt i § 26, nr. 2-4.

Som det også er beskrevet ovenfor, er en sådan regulering ikke mulig at opretholde i en situation, hvor en række udbydere formidler opkald på tværs af flere telenet og baseret på hver sin individuelt fastlagte takststruktur. Der er derfor ikke foreslået fastsat særlige regler om taksering af opkald til sådanne numre eller regler om, at sådanne »split charge« numre skal placeres inden for bestemte nummerserier, ligesom der ikke stilles krav om, at Telestyrelsen skal afsætte særskilte nummerserier hertil.

Der vil således fortsat være fuld mulighed for at tilbyde slutbrugere, der ønsker det, sådanne numre, jf. også kravet herom i artikel 15, nr. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/10/EF af 26. februar 1998 om ONP-vilkår for taletelefonitjenesten og om udbud af forsyningspligtigheder på teleområdet under konkurrenceforhold (EF-Tidende 1998 nr. L101, s. 24).

Såfremt der blandt udbyderne af telenet eller tele-tjenester er ønske herom, vil Telestyrelsen uanset ovennævnte kunne bibeholde 70-serien som en særskilt nummerserie, inden for hvilken udbydere, der ønsker det, kan placere »split charge« numre. Der vil

imidtledt ikke være sikkerhed for, hvordan opkald til sådanne numre takseres over for slutbrugeren, medmindre der i brancheregi på frivillig basis kan opnås enighed herom.

Bestemmelsen indebærer også, at der skal afsættes klart identificerbare nummerressourcer til kortnumre, som nævnt i § 26. Der fastsættes imidlertid ikke regler for takseringen af opkald til sådanne numre. Opkald til den offentlige alarmtjeneste skal i medfør af § 9 være gratis, opkald til den nummeroplysningstjeneste, der indgår i forsyningspligten, er prisreguleret i medfør af § 19, stk. 1, mens opkald til de øvrige kortnumre ikke er særskilt reguleret. Med hensyn til kortnumre, som beskrevet i § 26, nr. 5, er det den bagvedliggende tjeneste, der takseres, og der sker ikke en taksering af selve kortnummeret.

Med hensyn til det kortnummer, som afsættes til etablering af en særlig »indgangsportal« til alle offentlige myndigheder og institutioner forudsættes det, at prisen for opkald til det pågældende nummer med hensyn til takseringsniveau som udgangspunkt ligger på linie med eksempelvis opkald til nummeroplysningstjenester eller lignende, og at der således ikke anvendes en overtaksering af et omfang, der kunne begrunde, at tjenesten i stedet skulle placeres inden for den særskilte nummerserie for overtakserede opkald.

Til § 28

Til stk. 1

Bestemmelsen udgør hjemlen til af fastsætte nærmere regler rettet imod den slutbruger, der har fået tildelt et abonnentnummer som nævnt i § 27, stk. 1, nr. 2, og den udbyder af telenet eller tele-tjenester, der har videretildelt det pågældende abonnentnummer til slutbrugeren.

Reglerne kan omfatte de bagvedliggende informations- og indholdstjenesters indhold, hvilken type indhold der skal placeres i særskilte underkategorier inden for den afsatte nummerressource, og endelig den pris, der kan opkræves hos den kaldende slutbruger for opkald til de pågældende numre eller nummerserier (det der i dag benævnes »service 900« reglerne).

Bestemmelsen er en udbygget og mere præcis videreførelse af dele af hjemlen i den gældende § 3a, stk. 7, i lov om visse forhold på telekommunikationsområdet, der giver mulighed for at fastsætte nærmere regler om service 900-tjenester, med henblik på at tilgodese hensynet til beskyttelse af den enkelte forbruger.

Med hensyn til reguleringen af indhold og placering af de enkelte kategorier af informations- og indholdstjenester vil der på bekendtgørelsesniveau i vidt om-